

Zoltán atya Budaörsről

A történelem átvonulása, megélt része életünknek. Közvetlen élmény. Minden szorongatottságával, drámai behatolásával. A második világháború után Budaörsön is fenyegetőleg bombázott tovább a gyilkos teóriáival a vadonatújnak álcázott eszmarendszer. Ezen a tűzverte terepen méltósággal embernek maradni a lélek erejével lehetett csak. Árulások kaptak teret, ideológiai busójárás kedvezett a cinizmusnak. Kifosztott fal meredt az ide betérőre. Német ajkúak sokasága kelt vándorútra, siratva hazát, otthont. Mert svábul beszélve is a magyar nemzetet tartozónak érezték magukat... Mesterséges népcserét erőszakolt ki a politika a nagyhatalmak szűklátókör-

rú áldásával. Átgázolva érzeseken, a szülőföldhöz ragaszkodó ősi jusson. Ebben a káoszban, zűrzavarban, s az idegen hatalom által kierőszakolt ideológiai diktatúrában volt vaiaki, aki a felvidéki, erdélyi áttelepültek, menekültek és a megmaradt német ajkúak között megpróbálta az akkor lehetetlent megvalósítani: a békességet. Szuronyok álcája mögött megbúvó közigazgatás demagógiájával küszködve a szeretetet képviselni. Dr. Sik Zoltán plébános volt az, aki a szeretet borotvaélére tette ki a szívét. Hogy tudta ezt megcsinálni? A megélt hivatás elszántságával, a lélek erejével.

E sorok írójának hittantánára volt. Jó volt tudni, felke-

reshette ő is, mint mások, bármikor, gondoljaival, örömeivel. Az ötvenes évek közepén énekkaros közösséget szervezett; nemcsak énekel-tünk a nagy ünnepeken, miséken, hanem átélhettük az igazi közösséghez tartozás örömét. Ott valóban a lelki értékek megismerésére nevelt bennünket! Hazug és ál ismeretek helyett a biztonságos tájékozódáshoz kaptunk valós eligazítást. Jártunk kóruskirándulásra, víg mulatságokat is tartottunk farsangkor, nem vágtunk ál-szent, szomorú képet. Hívónak lenni ugyanis életigenlést, örömet jelent. Az Istenhez tartozás biztos nyugal-mát.

A nagyobb gyerekektől, testvéremtől is tudtam: amíg

az önkény háttérbe nem szorította, cserkészvezető is volt, széles körben végzett szervező, kulturális, ifjúsági nevelőmunkát. Ezért kérdeztem tőle: nem hiányolja, Atya, hogy most nem tehet többet az embereket. Ki tudja, hová, kihez jut el szavam, ezt emberként nem mérhetem... Ez volt válasza. Tudta, a lényeges a jól képviselni ott, ahol ez megadatott. Pedig tanítványai fordítottak hátat neki, a szél járása felé mozdultak. Lakájokká váltak közülük jó páran. Mosolyogva mondta egyszer: még csak nem is köszönnek... De éreznie kellett sokak szeretetét, amit meg is köszönt két éve is, aranymiséjén. Mondta: ez adott neki erőt, buzgal-mat. Szerényen említette: papként nem tett mást, mint közvetítette Isten szavát, annak hivatását átengedte lelkén az emberek számára. Hozzáteszem, mutatta a tisztesség példáját is. Az elkötelezettség őrizője volt.

Már nyugdíjban van dr. Sik Zoltán, Zoltán atya, de Békásmegyeren, a Boldog Özséb-templomban most is szolgál. Misézik, gyóntat, sőt az ősi magyar vesperás szokását ő vezette be az ottani híveknek. Mert ebben szintén ragaszkodó: ápolni a jó szokást, mert vallja, hordozza ez a hitet is. Számára ez a legfontosabb. Ajtaja most is mindenki előtt nyitva áll. Mint mindig. Hiszen csak nyitott szívvel akar élni. Mert: így érdemes.